

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





N:o 22

Den 30 Maj

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

43 årg.

1926

## Störst är kärleken.

Text: 1 Kor. 13: 4—13.



licka in i din moders öga, då hon med ett soligt leende betraktar dig. Vad ser du i hennes ljusa, varma blick? Jo, du ser hennes kärlek till dig. Den största skatt ett varmt modershjärta äger, är hennes kärlek. Till din stora blygsel har du varit olydig många gånger. Då hon bad dig gå ett ärende, svarade du: "Det bryr jag mig inte om. En annan kan göra det." Du såg då, att hon blev ledsen, och du skyndade att bedja henne om förlåtelse. Och när du gjorde det, slöt hon dig i sin famn och sade med en tår i ögat: "Mitt barn, jag förlåter dig så gärna, emedan jag älskar dig så högt."

Av din moders handlingssätt ser du, att kärleken är något underbart. På jorden finnes icke något, som kan jämföras med den. Kärleken kan besegra alla hinder. Den är starkare än döden, ja, kärleken har besegrat döden, ty Kristus besegrade den, emedan han älskade oss.

Från vem kommer kärleken? Den kommer från Gud. Han är kärlekens eviga källa, och den kärlek vi äga, är en gåva från honom. Bättre

gåva kunde han icke giva oss. Vad vore världen utan kärlek? Såsom en mörk, dyster himmel utan sol, såsom en tröstlös öken, där man ej kunde finna något, med vilket man kunde stilla sin hunger och törst.

Tänk, hur glad du är, när du vet, att du är älskad av de dina. Du tycker, att arbetet blir så lätt, och att människorna äro så goda och kärleksfulla.

Gud vill giva dig av sin kärlek. Han vill fylla ditt hjärta med densamma. Och när han får fylla ditt hjärta med sin kärlek börjar du att älska människorna. Då vill du, att andra också skola få del av denna kärlek, så att även de kunna älska.

Då Guds kärlek får fylla hjärtat, sörjer man över synden och orättfärdighet. Har denna kärlek fått rum i ditt hjärta, så blir du riktigt ledsen, när du ser hur dina kamrater göra det som är orätt. Men du glädes, då du ser, att de göra det rätta.

Kärleken är tålig. Den kan fördraga lidande, förföljelse, skymf och hån. Vår Frälsare är det största beviset på vad kärleken kan fördraga. För sin kärleks skull offrade han allt, ja, livet. Så gjorde också Paulus. Hur mycken försmädelse fick icke han utstå, men han var uthållig, emedan kärlekens eld brann i hans själ.

Den som äger Guds kärlek, är icke misstrogen. Han tror gott om sin nästa och talar väl om alla. Och detta är en god dygd efter vilken vi alla böra sträva. Att tala illa om människor för att skada dem är syndigt. Och en verkligt kärleksfull människa gör sig icke skyldig till sådant.

Kärleken är uthållig. Den släpper aldrig sitt tag. Den förtvivlar aldrig över en människa, även om den är ond. En mor, vars barn äro borta i synden, tror och hoppas att hennes barn en dag skola bliva frälsta, emedan hon älskar dem.

Många gåvor, som Gud givit församlingen, skola upphöra, men kärleken skall aldrig upphöra. Den är evig. Jordens härlighet skall försvinna och bliva till intet, men kärleken förbliver.

Tre nådegåvor, nämligen tron, hoppet och kärleken skola förbliva. Tron, den hjärtliga tilliten till Gud och Kristus, skall aldrig upphöra. Och hoppet, om en oupphörlig utveckling från salighet till salighet, från härlighet till härlighet skall icke försvinna.

Men störst av dessa nådegåvor är kärleken, och efter den skola vi jaga. Bed Gud, att han fyller ditt hjärta med sin kärlek. Då skall du bliva en god och lycklig människa.

A. Walder.

## Stauffers kvarn.

(Fortf. fr. n:r 21.)

"Du ser så ordentlig ut som om din mor skött om dig i morse", sade hon slutligen, "och dock tillhör du de resande musikanterna, som gå från trakt till trakt och spela, och söka sig natt-härbärg i ladorna."

"Nej, det gör jag inte", sade Jörli. "Min farfar är bergförare Frits' och

jag har bott hos honom ända tills nu. Han tillsade mig att kläda på mig mina bästa kläder så att jag skulle se snygg ut och kunna få arbete."

"Vart skall du gå, och vad söker du för arbete?"

Hon fick nu veta att Jörli inte hade något bestämt mål för sin vandring,

att han tog vad arbete han kunde få, samt att han inte hade någon plats att vila på under natten.

"Varför bär du mandolinen med dig, om du inte är musikanter?" frågade hon.

"Därför att jag älskar den, och så kan jag bättre sjunga de sånger, som farfar lärt mig, när jag spelar till."

"Så, och vilka sånger har din farfar lärt dig?"

Jörli var nu så glad och lätt till sinnes, att han genast släppte upp: "Mitt hjärta vill lovsjunga Gud, och glömda äro sorgerna alla etc."

"Din farfar har lärt dig att sjunga bra", sade mjölnarfrun, som med stort intresse lyssnat när han sjöng hela den vackra sången. "Du har en vacker röst, som jag gärna vill höra flera gånger, men giv mig mandolinen, den måste jag gömma." Snabbt grep hon instrumentet och stoppade det på hyllan i ett skåp, ty hon hade hört mjölnaren komma.

"Får jag aldrig tillbaka den?" frågade Jörli med en sorgsen blick på skåpet.

"Jo, men inte nu, jag menar väl med dig", viskade hon.

Detta kände Jörli och lugnade sig. Nu kom mjölnaren in. Han kastade en frågande blick först på pojken och sedan på sin hustru.

"Du misstar dig", sade hon lugnt, "gossen är ingen musikanter, hans farfar är bergförare uppe i höglandet. Han söker arbete och har inget nattkvarter. Han får väl stanna hos oss? Vi ha ännu aldrig skickat bort bra människor ohjelpna ifrån oss, och till dem höra gossen och hans farfar."

Mjölnaren sade ingenting. Han såg under tystnad hur hans hustru tog gossen vid handen och förde honom ut. I övre våningen var ett stort rum med en bäddad säng, dit förde hon Jörli. "Sov gott", sade hon vänligt. "Vad heter du egentligen?" "Jörli."

"Sov gott, Jörli, i morgon skola vi

se, vad vi kunna göra för dig." Hon tog gossens hand i sin och såg honom så vänligt in i ögonen att han blev helt varm om hjärtat.

När mjölnarfrun kom tillbaka var det tid att äta kvällsmat. Sedan alla ätit och drängarna avlägsnat sig, satte sig mjölnaren vid ett litet bord, där han brukade sitta varje kväll. Hans hustru stoppade hans pipa, gav honom den och sade:

"Nu skola vi prata om pojken. Har du sett ett sådant gott ansikte han har, och när han tittar på en liknar han någon — — — ja, det gör han."

"Varför drar han mandolinen med sig?" frågade mjölnaren i skarp ton.

"Har du inte själv varit gosse en gång så att du förstår det? En har en gammal pistol, en annan en rakkniv och en tredje blykulor, som de anse för stora skatter. Och denne har fått ett instrument."

Mjölnaren nickade, skildringen passade in på hans egen ungdomstid.

"När pojken lämnade hemmet, ville han ha något med därifrån, som är honom kärt", fortfor frun. "Det är hårt, att en så ung gosse måste ut bland främlingar och förtjäna sitt bröd, tänk om han går under. Jag vill gärna behålla pojken, ty det finns mycket arbete både på gården och inomhus, som passar åt honom. Är han så flink som han ser ut, så kan du få god hjälp av honom i kvarnen också."

"Du ställer dig riktigt på den där gossens sida, fast du inte känner honom alls", sade mjölnaren, men hans ton var nu helt annorlunda, när han visste, att pojken inte var en resande musikanter. Han tänkte med välbehag på gossens intresse för kvarnen. Frun hörde, med glädje det förändrade tonfallet, och visste, att hon hade segrat.

(Forts.)



På mors dag.

*Barnvännen*



*Hos Mor.*

## På mors dag.

Solen skiner över ängen,  
över alla blommor små,  
mor hon sover än i sängen.  
Tyst! På tå vi måste gå!

Kakorna, som vi fått baka,  
fast köks-Maja nog gjort mest,  
ska vi bjuda mor att smaka,  
ja, nu ska det bli en fest.

Stanna invid dörren Frida!  
Nu så ska vi sjunga bra,  
jag står tätt invid din sida,  
och vår bästa sång vi ta.

Mor du kära, mor du rara,  
du ska vakna vid vår sång,  
och så glad du sen ska vara  
hela, hela dagen lång.

Ty vår kärlek den skall strömma  
dig till mötes varje stund  
ur vårt hjärtas bästa gömma,  
lyckliggöra var sekund.

Mor du kära, mor du rara,  
Gud ske lov att dig vi ha!  
Mätte vi så snälla vara,  
att du alltid får det bra!

Ella.

## Hos Mor.

Ännu i hemmets frid  
Långt undan storm och strid  
Har du ditt bo.  
Famnas av moders arm,  
Smekes av röst så varm —  
Ljuvliga ro.

Upp mot din moder se,  
Öga mot öga le  
Saligt förnöjd!  
Tro, vad den blicken bjöd!  
Lär att i livets nöd  
Lida med fröjd!

Lyss till din moders röst,  
Göm in i livets höst  
Tonen så väl!  
Då, när du står allén,  
Lyss, om den ännu re'n  
Tjusar din själ.

D. N.

## En moders kärlek.

En bild från Kongo.

**P**å den smala, slingrande gångstigen, som leder fram till byn Kilemba, kom Nzau knogande med en stor korg full av kasavarot på ryggen. Hon såg mycket bekymrad ut och suckade tungt, så man förstod, att något särskilt bekymrade henne.

Nzau var änka och hade också mistat fyra av sina barn. Nu hade hon endast ett barn kvar, den femtonårige Mbutu. Han borde varit hennes hjälp och stöd, men nu satt han i byn full av sår från hjässan till fotabjället och dugde inte till någonting. Det var för sonens skull, som Nzau var så bedrövad.

I nära två år hade den stackars gossen lidit av den svåra sjukdomen, som nästan sugit både mod och kraft av honom. Han kunde inte gå utan blott krypa. Merendels satt han utanför moderns lilla hydda med en gräsviska i handen, med vilken han viftade bort insekter av olika slag, som ville frossa i sären.

Nu satt Mbutu som vanligt utanför hyddan på en stråmatta. Så snart han fick syn på modern började han ivrigt vifta med sin viska.

Nzau undrade vad som hänt, ty gossen såg så ovanligt glad ut. Han brukade annars mest vara ledsen och nedstämd.

"Mor", ropade han, "Nsusi i grannbyn har sagt, att de vita vid Kingoyi fått hem en ny medicin, som de använda mot "nkudu". (Den sjukdom han led av.) Som genom ett trolleri bli de sjuka bra på ett par tre veckor. Tänk, om jag kunde bli frisk igen, mor."

Nzau lyste upp. "Vi måste höra efter om det är sant, och om det är

det, laga att du blir behandlad", sade hon.

Följande morgon gick inte Nzau som vanligt till sina fält, hon gick i stället den fem kilometer långa vägen till Kingoyi för att få veta, hur det förhöll sig med "trollmedicinen".

Sjuksystemern bekräftade att ryktet talat sant. De hade helt nyligen fått ett nytt läkemedel mot den svåra "nkudu". Varje måndag togo de emot och behandlade sådana sjuka, och alla behandlade hade blivit friska.

Full av fröjd skyndade Nzau hem till sin gosse, och sade att han hade utsikt att bli frisk. Mor och son fröjdades tillsammans.

Nästa måndag vid middagstiden fingo missionärerna se en syn, som djupt grep dem. Drypande av svett kom Nzau bärande Mbutu på ryggen. I den starka värmen och det gassande solskenet hade hon burit sin gosse ned i de djupa dalarna och uppför de branta backarna. Hon såg ut som en segrare, då hon varligt satte ned sin börda i sjukhusets väntrum.

När gossen skulle behandlas och fick se sprutan (läkemedlet insprutas i en blodåder) blev han mycket rädd, men modern stod bredvid och uppmuntrade honom att vara modig. Då fattade han också mod, och var lugn under behandlingen.

När mor och son vilat en stund, tog hon åter Mbutu på ryggen och skyndade åstad för att hinna hem till byn före mörkrets inbrott.

Nästa måndag kom hon igen på samma sätt. Gossen var då bättre, men kunde ej gå själv. Hennes ansikte riktigt lyste av fröjd, när hon vid avskedet tog honom på ryggen

sägande: "Nästa måndag kanske han kan gå själv."

Och det kunde han. Han linkade visserligen litet, och måste stödja sig på mors arm, men han gick i alla fall. Kort efter den sista behandlingen blev Mbutu fullt frisk, kunde gå och springa som förr och hjälpa sin mor.

Nu äro molnen borta från Nzaus

panna och hon och Mbutu prisa tillsammans Gud, som hjälpt dem i nöden.

Vad kan icke en rätt moder offra för sitt barn? O, huru stor och underbar är icke hennes kärlek! Må vi rätt värdera den och må vi tacka Gud för en god moder!

S. W.

## Bibelläsning

för veckan 31 maj—6 juni.

(Ur Sv. Bibelläsningförbundets textlista.

Eftertryck förbjudes.)

- 31 M. 1 Petr. 4: 14—19. Härlighetens ande.  
 1 T. Hes. 11: 18—20. En ny ande.  
 2 O. Efes. 4: 30—5: 2. Bedröven icke Guds Ande.  
 3 T. 1 Kor. 3: 16—23. Ett Guds tempel.  
 4 F. Rom. 8: 9—18. Barnaskapets ande.  
 5 L. Gal. 5: 22—26. Andens frukt.  
 6 S. 2 Kor. 5: 1—10. En ny boning för Anden.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 6 juni.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Gud skapar himmel och jord. 1 Mos. 1: 1—10. Ps. 33: 6—9.

Minnesvers: I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. 1 Mos. 1: 1.

MELLANAVDELNINGEN:

En ny boning för Anden. 2 Kor. 5: 1—10.  
 Minnesvers: Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet och detta dödliga ikläda sig odödlighet. 1 Kor. 15: 53.

ÖVRE AVDELNINGEN:

De förtorkade benen. Hes. 37: 1—14.  
 Minnesvers: Och jag skall giva eder ett nytt hjärta, och en ny anda skall jag ingiva i edert bröst, och jag skall borttaga stenhjärtat utur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött. Hes. 36: 26.

## Brevväxling med de små.

Lösning av prisuppgifterna i Barnavännen 1925.

Prisuppgift N:r 7. Bibelgåta.

IBZAN AV BETLEHEM, DOMARE I ISRAEL. Dom. 12: 8—9.

Uppgiften rätt löst av 93 barn.

Prisuppgift N:r 8.

MARIESTAD.

Uppgiften rätt löst av 103 barn.

Prisuppgift N:r 9. Diamantgåta.

M  
 L A M  
 M A T T A  
 M A T I L D A  
 K O L J A  
 I D E  
 A

Rätt löst av 97 barn.

N:r 10. Charad.

1) GÄST. 2) FRI. 3) HET = Gästfrihet.  
 Uppgiften rätt löst av 85 barn.